

Arrest

**nr. 100 589 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 maart 2010 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Baglung municipality, ward 8 in Baglung District en bent u Nepalees staatsburger. U was zaakvoerder van een pashminabedrijf in Baglung en had een tijdlang ook een pashminabedrijf in Kathmandu. U komt uit een koningsgezinde familie. In 2061 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2004-2005 in de Gregoriaanse kalender) werd u lid van de koningsgezinde Rastriya Prajatantra Party – Nepal (RPP-N). U hielp bij de organisatie van vergaderingen en programma's van uw partij in uw dorp. Ook uw vader was lid van de RPP-N. De Maobadi beschouwden u en uw familie door jullie politiek engagement als vijanden en kwamen om die reden van tijd tot tijd donaties vragen aan uw familie, die jullie aanvankelijk betaalden. Ook zetten de Maobadi u onder druk om de RPP-N te verlaten en u bij hen aan te sluiten. Op 10/10/2065 (23/01/2009) vond in Baglung onder uw leiding een programma van de RPP-N plaats waarin jullie toonden het niet eens te zijn met het geweld van de Maobadi. Op 13/11/2065 (24/02/2009) kwam een groep van 15 à 20 Maobadi, waaronder G.K. (...) en S.S. (...), twee Maobadi uit uw dorp, naar uw woning. Ze bedreigden uw ouders en vernielden de tempel aan uw woning. U was op dat ogenblik in uw zaak. Uw vader belde u met het nieuws van de aanval. U keerde in het gezelschap van enkele vrienden meteen terug naar uw huis. Daar aangekomen kwam het tot een gevecht tussen u en uw vrienden en de Maobadi. U brak daarbij uw linkerarm. Hierop gingen de Maobadi weg. U werd voor verzorging naar het ziekenhuis van Baglung gebracht, maar aangezien u geopereerd moest worden, werd u doorverwezen naar het Kathmandu Model Hospital, waar u zes dagen opgenomen werd. Toen u terugkeerde naar huis vernam u dat uw vader intussen in uw naam een klacht tegen jullie aanvallers had ingediend bij de politie en dat daags na de aanval G.K. (...) en S.S. (...) door de politie gearresteerd waren. Toen de twee op 17/11/2065 (28/02/2009) door de politie naar de rechtbank werden gebracht, slaagden ze er evenwel in te ontsnappen. U vermoedt dat ze hulp kregen van de politie omdat de Maobadi nu aan de macht waren en wellicht druk hadden uitgeoefend op de politie. De politie verklaarde de twee binnen de 24 uur weer te zullen vatten en voor de rechtbank te zullen brengen, maar dit gebeurde niet. Vervolgens begon u dreigtelefontjes van de Maobadi te ontvangen waarin u aangemaand werd uw klacht tegen G. (...) en S. (...) in te trekken. Ook kwamen de Maobadi u om donaties vragen. Ze wilden dat u geld gaf als compensatie voor hun twee kompanen. U weigerde evenwel nog langer donaties te betalen. Uw vader richtte zich intussen tot de Conflict Victims' Society for Justice en de Human Rights and Peace Society of Nepal om gerechtigheid te vragen daar u een slachtoffer van de Maobadi was. Op 02/07/2066 (19/10/2009) ontving u een dreigbrief van de Maobadi waarin andermaal geëist werd dat u uw klacht zou intrekken, zo niet zou er actie ondernomen worden tegen u en uw familie. Naar aanleiding van de bedreigingen ging u om bescherming vragen bij de politie. De politie kon u evenwel geen individuele bescherming bieden. Op 02/10/2066 (16/01/2010) was u in uw zaak toen drie onbekenden u met een smoes naar hun bestelwagen lokten. Aangekomen bij hun bestelwagen werd u geblinddoekt en de mond gesnoerd. De drie voerden u mee naar een ondergrondse garage, waar ze u onder druk zetten uw klacht in te trekken. U begreep daarom dat het om Maobadi ging. U werd geslagen. Een paar uur later reden ze met u voort in een andere wagen. Onderweg hoorde u hen over de telefoon zeggen dat ze door de politie gevolgd werden. Uw ontvoerders lieten de wagen met u erin achter en namen de benen. Enkele minuten later werd u door de politie uit uw benarde positie bevrijd en meegenomen naar het politiebureau. U legde verklaringen af en mocht na een uur gaan. U keerde niet terug naar huis, maar vond onderdak bij een vriend, N.S. (...), die niet ver van het politiebureau woonde. Van bij uw vriend contacteerde u uw familie een paar keer. Uw vader deelde u mee dat de Maobadi één keer naar uw woning waren teruggekomen, in de avond van 03/10/2066 (17/01/2010), om u te zoeken en ermee gedreigd hadden dat ze u een volgende keer niet zouden laten gaan. Op 05/10/2066 (19/01/2010) vertrok u van bij uw vriend en reisde u naar Delhi (India), waar u een maand bij een oom verbleef. Uw oom bracht u in contact met een smokkelaar die een vals paspoort voor u regelde, waarmee u vanuit Delhi naar Parijs (Frankrijk) vloog. Vervolgens reisde u per wagen door naar België, waar u aankwam op 03/03/2010 en nog diezelfde dag asiel aanvraagde. In België vernam u voor uw gehoor op 19/01/2012 via een vriend, B.B. (...), dat uw vader hem had gezegd dat de Maobadi met wie u in Nepal problemen had u nog steeds aan het zoeken waren. U vroeg geen details. Ook ontving uw vader nog dreigtelefoons. Van uw vader hoorde u anderhalve maand voor uw gehoor op 31/08/2012 dat de Maobadi nog steeds om donaties kwamen vragen, maar u weet hierover geen details, en dat de rechtszaak nog steeds niet had plaatsgevonden aangezien Ganesh en Suku nog niet gevonden waren.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw citizenship card; uw Nepalees rijbewijs; uw lidkaart van de RPP-N; uw paspoort, uitgereikt op 13/09/2005 te Kathmandu; een kopie van de registratiebewijzen van uw bedrijf; een visitekaartje van uw bedrijf; een kopie van een aanbevelingsbrief van Bhim Pokhara Youth Club (BYC) d.d. 14/10/2061 (27/01/2005) ter bevestiging van uw betrokkenheid bij deze ngo in de periode 2003-2004; drie certificaten ter bevestiging van uw actieve bijdrage aan de werking van de Lions Club of Kathmandu

Universal; een kopie van een betalingsbewijs van een donatie aan de Communist Party of Nepal (Maoist) (CPN-M); het politierapport dat door de districtspolitie van Baglung werd opgesteld van de klacht die uw vader indiende tegen G.K. (...) en S.S. (...) en 15 tot 20 andere onbekende personen naar aanleiding van de aanval op u op 13/11/2065 (24/02/2009); een kopie van een brief van de districtspolitie van Baglung d.d. 18/11/2065 (01/03/2009) waarmee zij de klacht van uw vader doorstuurt naar de openbare aanklager van Baglung District; een kopie van de akte van beschuldiging opgesteld door de openbare aanklager van Baglung District en gericht aan de districtsrechtbank van Baglung met betrekking tot uw klacht tegen G.K. (...) en S.K. (...), met bevestiging van ontvangst van de akte door de rechtbank op 23/11/2065 (06/03/2009); een kopie van een persbericht van de RPP-N te Baglung d.d. 06/12/2065 (19/03/2009) waarin uw lidmaatschap van de partij wordt bevestigd en waarin uw problemen worden besproken; een kopie van een medisch onderzoek dat u onderging in Kathmandu Model Hospital op 16/12/2065 (29/03/2009) en een kopie van een medisch attest van ditzelfde ziekenhuis met betrekking tot het laten verwijderen van een implantaat uit uw linkerarm op 19/12/2065 (01/04/2009); een ontvangstbewijs van het Kathmandu Model Hospital d.d. 21/12/2065 (03/04/2009) ter bevestiging van uw betaling van de kosten van uw hospitalisatie; een kopie van een aanbevelingsbrief van de Conflict Victims' Society for Justice d.d. 03/01/2066 (16/04/2009) waarin gesteld wordt dat u sinds het gewapend conflict in Nepal met de dood bedreigd bent door een onbekende groep; een kopie van een aanbevelingsbrief van HURPES (Human Rights and Peace Society of Nepal) d.d. 09/01/2066 (22/04/2009) waarin aangegeven wordt dat u zich tot deze organisatie heeft gewend om bescherming te vragen en waarin bevestigd wordt dat u met de dood werd bedreigd; een kopie van de brief van de Communist Party of Nepal (Maoist) (CPN-M) d.d. 02/07/2066 (19/10/2009) waarin geëist wordt dat u uw klacht intrekt zo niet zal er actie ondernomen worden tegen u en uw familie; een kopie van een aanbevelingsbrief van de districtspolitie van Baglung d.d. 25/08/2066 (10/12/2009) waarin uw problemen met de Maobadi worden beschreven en waarin bevestigd wordt dat u bij de politie om bescherming heeft gevraagd; een kopie van een brief van de districtsrechtbank van Baglung d.d. 22/03/2069 (06/07/2012) waarin bevestigd wordt dat u een klacht heeft ingediend tegen G.K. (...) en S.S. (...), dat de beklaagden zich nog steeds niet hebben gemeld op de rechtbank en dat de zaak terug geactiveerd zal worden zodra de beklaagden zich melden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal ondermijnen. U verklaarde vanuit Baglung met een jeep naar Siligur (India) te zijn gereisd en vandaar met de bus naar Delhi, vanwaar u met het vliegtuig naar Parijs vloog om vervolgens met de wagen door te reizen naar België. U kreeg hierbij de hulp van een smokkelaar (CGVS I, p. 8-10; 13-14). U verklaarde met een (ver)vals(t) Nepalees paspoort te hebben gereisd. Dit is opmerkelijk gezien uit uw verklaringen en uit uw paspoort dat u neerlegde op het Commissariaat-generaal ontegensprekelijk blijkt dat u wel degelijk over een eigen paspoort beschikt dat op het ogenblik van uw vlucht nog geldig was (CGVS II, p. 2). Uw verklaring waarom u met een vals paspoort reisde, namelijk dat u, toen u moest vluchten, uw eigen paspoort niet bij u had en u in India geen contact had met iemand in Nepal (CGVS I, p. 8), is niet overtuigend gezien u uw paspoort wel via een vriend kon laten overkomen naar België (CGVS II, p. 2, 12-13). Verder kon u slechts uiterst beperkte informatie geven over de identiteit in het valse paspoort waarmee u zou hebben gereisd. U stelde dat u niet de kans had gehad om het paspoort in detail te bekijken (CGVS I, p. 9). U wist ook niet of uw paspoort een visum bevatte. U vermoedde dat er een visum moest zijn, maar u wist niet voor welk land, voor hoe lang het geldig was en om welk soort visum het ging (CGVS I, p. 8-9). Uw zeer beperkte kennis over belangrijke gegevens en een eventueel visum in het paspoort waarmee u reisde kan echter maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde weliswaar dat u geen persoonlijke vragen werden gesteld bij de paspoortcontroles en dat het de smokkelaar was die de nodige documenten invulde. Bovendien zou

u het paspoort in Parijs niet zelf voorgelegd hebben bij de controles (CGVS I, p. 9, 14). Aan voorgaande kan maar weinig geloof worden gehecht gezien uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat op de betreffende luchthavens het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute (CGVS I, p. 10). Voorgaande vaststellingen ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang is, blijkt ook uit de volgende bevindingen. Zo dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk gevisieerd te worden – en dit naar eigen zeggen tot op heden – door Maobadi en dit wegens uw betrokkenheid bij de RPP-N. Zo is het bevreemdend dat de vier documenten die rechtstreeks betrekking hebben op het incident van 13/11/2065 (24/02/2009), met name de klacht die uw vader indiende bij de districtspolitie, het rapport van de districtspolitie gericht aan de openbare aanklager van het district Baglung, de akte van inbeschuldigingstelling opgesteld door de openbare aanklager en de brief van de districtsrechtbank van Baglung d.d. 22/03/2069 (06/07/2012), op geen enkele manier melding maken van het feit dat uw belagers Maobadi zouden zijn geweest, noch van het feit dat deze aanval gebeurd zou zijn om politiek geïnspireerde motieven. De vier documenten bevestigen hoogstens dat u op voornoemde datum door enkele personen bij u thuis werd aangevallen en dat u daarbij uw arm brak. Indien u werkelijk door Maobadi zou zijn aangevallen om politieke motieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat hiervan enig spoor terug te vinden zou zijn in de politionele en gerechtelijke documenten die n.a.v. het incident werden opgesteld. Aldus rijzen ernstige twijfels bij uw bewering op 13/11/2065 (24/02/2009) aangevallen te zijn door Maobadi wegens uw politiek activisme voor de RPP-N (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 15). Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat uw verklaringen over de op de aanval volgende hospitalisatie niet in overeenstemming zijn met de documenten die u hierover neerlegde. U beweerde dat de door u neergelegde medische attesten en het betalingsbewijs van het Kathmandu Model Hospital betrekking hebben op uw hospitalisatie van zes dagen meteen na de aanval van 13/11/2065 (24/02/2009) omdat uw arm toen gebroken raakte (CGVS II, p. 6). Echter, de medische attesten en het betalingsbewijs betreffen een hospitalisatie van drie dagen (van 01/04/2009 tot 03/04/2009) en een voorafgaand medisch onderzoek op 29/03/2009 en handelen over het verwijderen van een implantaat uit uw linkerarm. In de attesten wordt duidelijk aangegeven dat uw breuk genezen is. Uit niets in deze documenten blijkt in welke omstandigheden u een armbreuk opliep.

Daar uw verklaringen aangevallen te zijn door Maobadi wegens uw politieke affiliatie de nodige geloofwaardigheid ontberen, komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u naar aanleiding van uw klacht tegen twee van uw belagers nadien door Maobadi bedreigd en uiteindelijk op 02/10/2066 (16/01/2010) zelfs ontvoerd werd om uw klacht in te trekken. Dat de door u aangehaalde ontvoering – die de rechtstreekse aanleiding van uw vlucht zou hebben gevormd – geloofwaardigheid mist, blijkt voorts uit het feit dat u geen enkel objectief begin van bewijs kan neerleggen van deze ontvoering en dit ofschoon de politie u vond en u meenam naar het politiebureau. U kon bijvoorbeeld geen politierapport neerleggen. U zou hier ook niet naar gevraagd hebben (CGVS II, p. 12-13).

Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen aangaande de bedreigingen door de Maobadi na uw ontvoering maar weinig coherent zijn. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 05/10/2011 dat u van bij uw vriend, bij wie u na uw vrijlating was ondergedoken, contact opnam met uw familie en te horen kreeg van uw vader dat de Maobadi hem al twee keer hadden gecontacteerd en u met de dood hadden bedreigd. De dag erop nam u andermaal contact op met uw familie, die u zei dat uw leven niet in veiligheid was. Vervolgens bleef u dan nog drie dagen bij uw vriend (CGVS I, p. 16). Bij uw gehoor op 19/01/2012 stelde u in twee dagen tijd vier of vijf keer contact opgenomen te hebben met uw ouders. Aanvankelijk beweerde u dat uw ouders u niets zeiden over het feit of ze al dan niet nog iets gehoord hadden van de Maobadi. Kort daarna beweerde u dan weer dat ze u na vier contacten toch zeiden dat de Maobadi u thuis waren komen zoeken en bedreigen. U verklaarde dat de Maobadi in die periode één keer gekomen waren (CGVS II, p. 11-12).

Verder stelde u dat uw vader zich naar aanleiding van de aanval en de bedreigingen die tegen u geuit werden na uw klacht tot twee mensenrechtenorganisaties wendde, met name de Conflict Victims' Society for Justice en de Human Rights and Peace Society of Nepal, om gerechtigheid te vragen voor u daar u een slachtoffer van de Maobadi was. Beide organisaties reikten in de eerste maand van 2066 (april 2009) hierover een document uit. U legde deze twee documenten op het Commissariaat-generaal neer (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 6). Andermaal dient echter vastgesteld te worden dat in geen van deze documenten enige verwijzing naar de Maobadi of naar de politieke motieven van uw problemen terug te vinden is. Bovendien gaat het om twee duidelijk gesolliciteerde documenten die derhalve de nodige objectieve bewijskracht missen.

Bovendien kunt u maar weinig gedetailleerde informatie verschaffen over het lot van uw familie na uw vlucht uit Nepal en eventuele verdere problemen die de Maobadi hen zouden hebben bezorgd. U verklaarde via een vriend, B.B. (...), met wie u contact opnam na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 05/10/2011 om hem te vragen uw paspoort te gaan zoeken bij u thuis, vernomen te hebben dat uw vader aan hem had gezegd dat de Maobadi u nog steeds aan het zoeken waren. U kon evenwel geen verdere details geven over wie precies u nog was komen zoeken, hoe vaak dit was gebeurd en wanneer voor het laatst dit dan wel was (CGVS II, p. 2-3, 16). Bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 31/08/2012 gaf u aan anderhalve maand voordien een laatste keer met uw vader gesproken te hebben. U vernam toen dat Maobadi nog steeds donaties kwamen vragen. Andermaal bleek u geen details te kunnen verstrekken hierover. Zo wist u niet of de Maobadi die donaties kwamen vragen ook naar u vroegen, hoeveel keer ze kwamen, wie het precies waren, met hoeveel ze kwamen en of uw vader hen al dan niet kende (CGVS III, p. 3-4). Dat u niet over verdere details betreffende de zoektocht van de Maobadi naar u beschikt, ofschoon het hier een element betreft dat deel uitmaakt van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw uitleg dat u uw vader niet zelf kon bellen omdat uw vader altijd hilde wanneer u belde en u dit niet wilde (CGVS II, p. 16) volstaat geenszins als rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis.

Gelet op alles wat voorafgaat, is de geloofwaardigheid van uw verklaringen op 13/11/2065 (24/02/2009) bij u thuis aangevallen te zijn door Maobadi omdat u actief bent voor de RPP-N, vervolgens herhaaldelijk door Maobadi bedreigd te zijn en zelfs ontvoerd te zijn opdat u uw klacht tegen hun twee kompanen zou intrekken, en nog steeds gezocht te worden door Maobadi fundamenteel in het gedrang. Dat u naar eigen zeggen anno 2012 nog steeds het doelwit bent van de Maobadi wegens uw politiek profiel als activist van de koningsgezinde RPP-N (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 9, 15; CGVS III, p. 2-3, 5) is overigens weinig aannemelijk in het licht van de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie over de actuele politieke situatie in Nepal. Volgens deze informatie bestaat er momenteel geen individuele vervolging in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden niet te na gesproken, werden er bijvoorbeeld voor 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Hieraan kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen in Nepal geregeld voorkomen, maar dat dergelijke incidentele gebeurtenissen op zich niet getuigen van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat er ook van zij, indien uw problemen met enkele lokale Maobadi alsnog geloofwaardig zouden zijn, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u geenszins aangetoond heeft niet op afdoende hulp of bescherming van uw eigen autoriteiten te (hebben) kunnen rekenen. Nadat u op 13/11/2065 (24/02/2009) bij u thuis aangevallen werd, diende uw vader een klacht in bij de politie. Deze arresteerde daags na de aanval twee van uw belagers, met name G.K. (...) en S.S. (...). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat de politie vervolgens de zaak doorstuurde naar een openbare aanklager en dat er een rechtszaak werd opgestart. Uit de brief van de districtsrechtbank van Baglung d.d. 22/03/2069 (06/07/2012) kan afgeleid worden dat deze zaak nog steeds niet definitief werd afgesloten. Dat de politie G. (...) en S. (...) zou hebben helpen te ontsnappen omdat de Maobadi toen aan de macht waren en zij druk hebben uitgeoefend op de politie (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 5), betreft een louter blote bewering die u geenszins hard kan maken. Gevraagd naar een verklaring voor uw bewering, kwam u niet verder dan te stellen dat het 'daar (in Nepal) zo is' (CGVS II, p. 5). Bovendien gaf u aan dat de politie u was gaan zoeken toen u ontvoerd was, wellicht nadat uw ouders de politie hadden gebeld, en dat uw ontvoerders u achterlieten juist omdat ze achtervolgd werden door de politie (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 9-10). Van enige onwil van de Nepalese politie en het Nepalese gerecht om u de nodige bescherming tegen uw belagers te bieden is aldus geen sprake. Bovendien lieten u en uw familie na de politie in te lichten over de doodsb bedreigingen die na uw ontvoering nog ten aanzien van u zouden zijn geuit. Jullie meldden deze naar eigen zeggen niet omdat u geen bewijzen had en u nu eenmaal bewijzen nodig heeft indien u een klacht wenst in te dienen (CGVS II, p. 12). Dit is andermaal een blote bewering. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Met betrekking tot uw verklaring dat de politie u geen individuele bescherming kon bieden (CGVS I, p. 18) kan nog worden opgemerkt dat bescherming niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. Dat dit laatste gebeurde, blijkt uit het feit dat G. (...) en S. (...) werden opgepakt

en dat er een rechtszaak tegen hen werd geïnstigeeerd. Na hun ontsnapping beval de rechtbank de politie om de twee ontsnapt op te sporen en opnieuw te arresteren (CGVS II, p. 4-5).

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat uit niets in uw verklaringen blijkt dat uw problemen het lokale niveau overstegen. Het gevecht vond plaats aan uw woning in Baglung en u werd ontvoerd aan uw zaak in Baglung. De twee personen die gearresteerd werden, woonden net als u in Baglung (CGVS I, p. 16). Het was ook bij u thuis in Baglung dat de Maobadi u later nog kwamen zoeken (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 16; CGVS III, p. 4). U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u uw problemen met uw belagers niet kon – of eventuele problemen in de toekomst niet zou kunnen – ontlopen door u elders in Nepal te vestigen. Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt bijvoorbeeld dat u in het verleden regelmatig naar Kathmandu ging. U had er gedurende een paar jaar zelfs een eigen zaak (CGVS I, p. 2-3). U gaf aan dat u in Kathmandu nooit problemen heeft gekend met de Maobadi (CGVS II, p. 13). U verklaarde dat u niet in Kathmandu of elders kan gaan wonen omdat het netwerk van Maobadi overal aanwezig is en zij u vroeg of laat ook elders zouden vinden (CGVS II, p.13). Deze verklaring betreft een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is en volstaat derhalve niet om een intern vluchtalternatief voor u a priori uit te sluiten.

Met betrekking tot eventuele verzoeken om donaties vanwege de Maobadi (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 15; CGVS III p. 2, 4) moet tot slot nog worden aangestipt dat zogenaamde “open donatiecampagnes” regelmatig gehouden worden door Maobadi in Nepal. Volgens de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal gaan dergelijke donatieverzoeken actueel nog maar zelden gepaard met gewelddadige afpersing. Bovendien worden vaak absurd hoge bedragen geëist, maar blijkt dat er nog stevig onderhandeld kan worden en dat de Maobadi reeds tevreden zijn met bescheiden giften. Dergelijke vragen om donaties – die uw vader volgens u nog steeds krijgt, maar waarover u geen details weet (CGVS III, p. 4) – zijn derhalve niet voldoende zwaarwichtig om zonder meer gelijkgeschakeld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw citizenship card, rijbewijs, paspoort, lidkaart van de RPP-N, de documenten met betrekking tot uw bedrijf, de verklaring van de ngo BYC en de attesten in verband met uw lidmaatschap van de Lions Club bevestigen uw identiteit, nationaliteit, professionele en sociale bezigheden, alsook uw lidmaatschap van de RPP-N, maar deze elementen worden op zich door mij in deze beslissing niet betwist. Het politierapport van de klacht van uw vader, de brief van de districtspolitie gericht aan de openbare aanklager, de akte van inbeschuldigingstelling, de brief van de districtsrechtbank van Baglung, de documenten van het Kathmandu Model Hospital, en de aanbevelingsbrieven van de Conflict Victims' Society for Justice en de Human Rights and Peace Society of Nepal kwamen hierboven reeds aan bod. Herhaald kan worden dat uit niets in deze documenten blijkt dat u gevisieerd zou worden door Maobadi om politieke redenen. De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw beweerdde problemen met Maobadi, met name het persbericht van de RPP-N, de dreigbrief van de CPN-M en de aanbevelingsbrief van de districtspolitie van Baglung, volstaan evenmin om bovenstaande bevindingen om te buigen. Documenten dienen immers, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat, zoals hierboven werd uiteengezet, niet het geval is. Bovendien is het persbericht afkomstig van uw eigen partij, wat bezwaarlijk als een objectieve bron beschouwd kan worden, en spreekt het over problemen met “onbekende groepen”. De kopie van een betalingsbewijs van een donatie aan de Maobadi toont op zich hoogstens aan dat u ooit een donatie betaalde aan de Maoïstische partij, niets meer. Het biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin of de reden waarom u een donatie gevraagd werd. Hoe dan ook kunnen alle voorgaande opgesomde documenten niets wijzigen aan de bevinding dat uw problemen van lokale aard zijn en dat u niet heeft aangetoond zich niet elders in Nepal te kunnen vestigen om aan de problemen in uw thuisstreek te ontsnappen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “redelijkheidsbeginsel”; het “zorgvuldigheidsbeginsel” en de “motiveringsplicht”.

2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens de drie interviews de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen met de Maobadi geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden

beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoeker verklaart Nepal te zijn ontvlucht omdat hij er problemen ondervond met de Maobadi omwille van zijn lidmaatschap van de Rastriya Prajatantra Party – Nepal (RPP-N) en zijn politiek engagement. Deze partij zou schenkingen hebben geëist van verzoekers familie, zou verzoeker onder druk hebben gezet om de RPP-N te verlaten en zich bij hen aan te sluiten, zou verzoekers familie hebben bedreigd en de tempel aan zijn woning hebben vernield, zou na verzoekers klacht tegen twee van de belagers hem opnieuw hebben bedreigd en uiteindelijk op 02/10/2066 (16/01/2010) zelfs ontvoerd hebben. Verzoeker kon ontsnappen en vluchtte naar Europa.

3.4.1. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn asielmotieven tal van documenten neer. Verzoekers opwerping dat *“Het CGVS somt enkel de neergelegde documenten op en licht ze toe. Ze motiveert niet WAAROM deze niet zouden volstaan of waarom deze geen bewijskracht hebben”* is niet ernstig, aangezien uit een eenvoudige lezing van de beslissing blijkt dat het CGVS wel degelijk heeft toegelicht waarom het geen belang hecht aan voornoemde stukken. De commissaris-generaal wees er op dat geen enkel van de neergelegde documenten aannemelijk maakt dat de door verzoeker aangehaalde feiten zich in werkelijkheid hebben voorgedaan en verzoeker gevisieerd wordt door de Maobadi.

Verzoeker kan deels gevolgd worden waar hij stelt dat niet noodzakelijkerwijze moet verwacht worden dat in een strafprocedure de nadruk wordt gelegd of melding wordt gemaakt van de politieke achtergrond van de personen tegen wie de beschuldiging wordt geuit. Echter dit is enkel het geval wanneer het een persoonlijke gerechtelijke vervolging betreft en niet als lid van een politieke partij of groepering of criminele benden of wanneer deze affiliatie niet relevant is. Anderzijds kan wel verwacht worden dat verzoeker de band kan aantonen tussen de daders en de Maobadi, zeker indien hij meent dat zijn problemen binnen een groter kader moeten worden gezien. Minstens had de klacht van verzoekers vader bij de districtspolitie of de brieven van de mensenrechtenorganisaties hiervan melding moeten maken. Echter de twee door verzoeker neergelegde brieven de dato april 2009 van de mensenrechtenorganisaties Conflict Victims' Society for Justice en de Human Rights and Peace Society of Nepal en zelfs het persbericht van de RPP-N, verzoekers eigen partij, maken geen melding van de Maobadi, maar verwijzen louter naar een *“unknown group”* (Conflict Victims' Society for Justice) en *“threatened via phone that they will kill him wherever they find him”* (Human Rights and Peace Society). Daargelaten dat de bewijskracht van deze duidelijk gesolliciteerde documenten bijzonder relatief is, kan uit de vermelding van *“onbekende groepen”*, niet worden afgeleid dat verzoekers problemen worden veroorzaakt door de Maobadi.

Het rapport van de districtspolitie gericht aan de openbare aanklager van het district Baglung, de akte van inbeschuldigingstelling opgesteld door de openbare aanklager en de brief van de districtsrechtbank van Baglung d.d. 22/03/2069 (06/07/2012) kunnen -in zoverre ze waarachtig zijn- enkel aantonen dat verzoeker problemen had, hij een klacht heeft neergelegd, zijn autoriteiten hem hebben gehoord en deze personen hebben opgepakt en vervolgd. De Raad treedt de commissaris-generaal bij op het punt dat deze vier documenten hoogstens bevestigen dat verzoeker op voornoemde datum door enkele personen bij hem thuis werd aangevallen en dat hij daarbij zijn arm brak. Het feit dat verzoeker *“niet verantwoordelijk [is] voor de opstelling van de neergelegde documenten”* doet hieraan geen afbreuk.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Aldus kan niet worden ingezien waarom de districtspolitie van Baglung op 10 december 2009 een aanbevelingsbrief zou schrijven. Het is immers haar taak te vervolgen en te beschermen indien noodzakelijk. Aan deze bijzonder summiere brief kan geen geloof worden gehecht nu het nut hiervan niet kan worden ingezien.

De door verzoeker neergelegde medische attesten en het betalingsbewijs van het Kathmandu Model Hospital tonen enkel aan dat verzoeker tussen 1 april 2009 en 3 april 2009 in het ziekenhuis was opgenomen en er werd ontslagen omwille van een *“Healed fracture left ulna”*. Deze documenten vormen evenmin een bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn linkerarm heeft gebroken te meer nu verzoeker hierover incoherente verklaringen aflegt. Wat betreft de ziekenhuisopname verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij zijn hand had gebroken, maar verbeterde zich onmiddellijk daarna en stelde dat het zijn arm betrof. Tevens verklaarde hij dat hij gedurende 6 dagen werd opgenomen in het ziekenhuis (zie gehoor CGVS II p.6). Uit de neergelegde medische attesten en het betalingsbewijs van het Kathmandu Model Hospital blijkt dat verzoeker tussen 1 april 2009 en 3 april 2009 in het ziekenhuis

was opgenomen, zijnde slechts 3 dagen, en er werd ontslagen omwille van een *“Healed fracture left ulna”*, met name aangaande zijn linkerarm.

De neergelegde dreigbrief uitgaande van de *“Nepal Communist Party (Maoist)”* betreft slechts een fotokopie, die gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk. Bijgevolg kan ook dit document verzoekers asielrelaas geen kracht bij zetten. Hierbij voegt zich nog de frappante vaststelling dat verzoeker tenslotte in gebreke blijft enig bewijs neer te leggen aangaande een kerngebeurtenis uit het asielrelaas, met name de ontvoering op 02/10/2066 (16/01/2010), waarna verzoeker meegenomen zou zijn geweest naar het politiekantoor (zie gehoor CGVS II p.12-13; Vraag: *“Waar zijn de documenten van in het politiebureau na de kidnapping?”* Antwoord: *“Niemand gaf mij iets.”*)

3.4.2. Naast een gebrek aan bewijskrachtige documenten, doen ook verzoekers opeenvolgende verklaringen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid aangezien deze behept zijn met inconsistenties en niet overeen komen met wat van verzoeker redelijkerwijze als asielzoeker kan worden verwacht.

Uit verzoekers verscheidene verklaringen afgelegd tijdens zijn 3 verhoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij er niet in slaagt afdoende informatie te geven over de eventuele problemen van verzoekers familie na zijn vertrek uit Nepal.

Verzoeker verklaarde via een vriend, B.B., met wie hij contact opnam na zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 05 oktober 2011 om hem te vragen zijn paspoort te gaan zoeken bij hem thuis, vernomen te hebben dat zijn vader aan hem had gezegd dat de Maobadi verzoeker nog steeds aan het zoeken waren. Verzoeker kon echter geen verdere details geven over wie hem was komen zoeken, hoe vaak dit was gebeurd en wanneer voor het laatst dit dan wel was (gehoor CGVS II, p. 2-3, 16).

Tijdens zijn derde gehoor op het CGVS gaf verzoeker aan anderhalve maand voordien een laatste keer met zijn vader gesproken te hebben. Buiten het feit dat Maobadi nog steeds donaties kwamen vragen, wist verzoeker niets te vertellen (gehoor CGVS III, p. 3-4). De commissaris-generaal heeft dienaangaande terecht besloten dat dit gebrek aan informatie niet aanvaardbaar is daar van een asielzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verzoekers opwerping dat *“het een menselijke reactie is van de vader van verzoeker om overstuur en bezorgd te zijn. Dat het bijgevolg helemaal niet onbegrijpelijk is dat verzoeker zich niet verder geïnformeerd heeft, hij trachtte zijn vader immers gerust te stellen”* is niet bij machte om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Integendeel, verzoeker is een zakenman, had ook voor zijn huidig paspoort dat werd uitgereikt in 2005, een paspoort. Hij is aldus bekend met documenten, verslagen, handel en buitenlandse reizen, wat zijn lacunaire verklaringen dan ook zwaarder doen wegen op de beoordeling van zijn asielaanvraag.

3.5. Verzoeker meent dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorhoudt, zijn reisweg wel degelijk geloofwaardig is, dat het niet is *“omdat de mogelijkheid bestaat om gecontroleerd te worden, dat dit ook gebeurd is”* en dat de reisweg van verzoeker de beslissing van het CGVS niet mag beïnvloeden want *“Ze heeft immers niets te maken met het asielrelaas van verzoeker en zijn gegronde vrees voor vervolging in Nepal”*.

3.5.1. Verzoeker gaat niet in op de argumenten van de bestreden beslissing die grondslag vinden in het administratief dossier en de toegevoegde objectieve informatie die de Raad pertinent acht. Hij legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa kan blijken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de *“controle-procedure voor Indira Gandhi International airport”*, zoals beschreven in de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie, er tracht onderuit te halen, beperkt hij zich tot het aanvoeren van een aantal insinuaties en blote beweringen zoals *“Alhoewel er in de wachtende rij controles worden uitgevoerd, kan er niet gegarandeerd worden dat verzoeker gecontroleerd werd.”* Dit maakt geenszins een dienstig verweer uit. Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoeker wordt evenmin bijgetreden waar hij aanvoert dat *“verzoeker wenst op te merken dat hij in het interview bij het Commissariaat-generaal details kon geven over zijn vervalst paspoort”*, aangezien hij tijdens het gehoor enkel kon aangeven welke naam stond vermeld in het paspoort. Verder wist hij niet waar en wanneer hij volgens het vals paspoort was geboren, welke verblijfplaats erin werd vermeld, voor welk land en voor welke periode er een visum in was aangebracht en welke papieren door de smokkelaar

werden ingevuld en in het paspoort werden gestoken (zie gehoor CGVS I p.9). Dit klemte te meer nu verzoeker eerder verklaarde dat hij met een vals paspoort reisde, aangezien hij, toen hij moest vluchten, zijn eigen paspoort niet bij had en hij in India geen contact had met iemand in Nepal (CGVS I, p. 8), maar tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS verklaarde zijn paspoort wel via een vriend te hebben laten overkomen naar België (CGVS II, p. 2, 12-13).

3.6. Tenslotte en daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, blijkt uit algemene informatie (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier) dat (ex-)royalisten in Nepal op welk niveau dan ook niet vervolgd worden. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden niet te na gesproken, werden er voor 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Hieraan kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat algemene confrontaties tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen in Nepal geregeld voorkomen, maar dat dergelijke incidentele gebeurtenissen op zich niet getuigen van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het staat verzoeker vrij deze aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke en beperkt zich in zijn verzoekschrift tot zich niet akkoord verklaren met en tegenspreken van de informatie en het opwerpen van een aantal blote post-factum verklaringen zoals *“De Maoïsten zijn nu volop aan de macht in het gebied waar hij vandaan komt. De Maoïsten in de dorpen hebben het in feite nu nog meer voor het zeggen en de burgers worden nog steeds onder druk gezet, geld afgeperst en bedreigd.”*

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat -waar verzoeker zich afvraagt op welke informatie het Commissariaat-generaal zich baseert om te stellen dat gewelddadige afpersing is afgenomen- in de bestreden beslissing wordt verwezen naar *“de reeds geciteerde informatie”*, zijnde *“de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie over de actuele situatie in Nepal”*. In de Subject Related Briefing *“Veiligheidssituatie Nepal”* van 26 november 2012 (p.21), toegevoegd aan het administratieve dossier, staat inderdaad te lezen dat donatieverzoeken actueel nog maar zelden gepaard gaan met gewelddadige afpersing. Bovendien worden vaak absurd hoge bedragen geëist, maar blijkt dat er nog stevig onderhandeld kan worden en dat de Maobadi reeds tevreden zijn met bescheiden giften.

Dergelijke vragen om donaties zijn derhalve bekend en algemeen en niet voldoende zwaarwichtig om een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming uit te maken.

3.7. Verzoeker toont ook niet aan dat indien hij in Nepal het slachtoffer was van afpersing, bedreiging en -voor zover waarachtig, *quod non*- kidnapping, hij hiervoor geen beroep kon doen op de bescherming van de Nepalese autoriteiten. Verzoeker verklaarde dat zijn vader aangifte deed van de feiten en er zijn geen elementen waaruit blijkt dat de Nepalese autoriteiten hieraan geen gevolg zouden geven. Integendeel, de politie arresteerde twee belagers, de zaak werd doorgestuurd naar de openbare aanklager en er werd een rechtszaak opgestart. Verzoeker acht dit niet voldoende en haalt aan dat *“Slechts twee van de belagers werden gearresteerd, doch zij lukten erin te ontsnappen en zijn momenteel nog voortvluchtig. Het feit dat slechts 15 á 20 Maobadi gezocht worden door de politie kan niet beschouwd worden als een volwaardige bescherming in hoofde van verzoeker!”*. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. *In casu* kan geenszins gesteld worden dat de Nepalese autoriteiten onwillig of onkundig waren om verzoeker bescherming te bieden. Het is immers niet omdat er geen onmiddellijke resultaten zijn, dat de onderzoeken niet gevoerd worden. Daarenboven kan geen enkele overheid absolute bescherming garanderen en is bescherming evenmin een resultaatsverbintenis, wat overigens wordt bevestigd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden vereist.

De internetartikels, door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegd, met name *“The second most corrupt country in South Asia: TI”* uit de Himalayan Times, *“Real Nepal – Corruption in Nepal”*, *“Problems of Corruption and Control Mechanism in Nepal”* en het *“Annual Report 2012”* van Amnesty International volstaan evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de nationale autoriteiten. Het verwijzen naar algemene rapporten die aangeven dat corruptie in Nepal wijd verspreid is, toont geenszins aan dat verzoeker *in concreto* geen bescherming kan genieten van de Nepalese autoriteiten. De Raad ziet evenmin de relevantie in van verzoekers verwijzing naar *“Torture and other ill-treatment in police custody remains wide-spread”*, m.a.w. *“foltering en andere mishandelingen in politie detentie blijven wijdverspreid”* nu verzoeker zich kon steunen op de hulp van de politie. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel

betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Nepal willen reizen en niet slaat op Nepalese staatsburgers.

3.8. De overige door verzoeker aangebrachte documenten kunnen bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen. Verzoekers citizenship card, rijbewijs, paspoort, lidkaart van de RPP-N, de documenten met betrekking tot zijn bedrijf, de verklaring van de ngo BYC, de attesten in verband met zijn lidmaatschap van de Lions Club en het betalingsbewijs van een donatie aan de Maobadi, bevestigen zijn identiteit, nationaliteit, professionele en sociale bezigheden, alsook zijn lidmaatschap van de RPP-N, en het feit dat verzoeker ooit een donatie aan de Maoïstische partij heeft betaald, elementen die geenszins door de commissaris-generaal worden betwist. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM. Verzoeker is wel degelijk afkomstig uit Nepal en kent problemen en kan niet terugkeren.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker komt niet verder dan het vermelden van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet zonder elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algemene situatie dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Zoals hoger reeds werd gesteld is dit niet het geval. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker vroeg tevens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek

noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK